

Beretning fra maraton i Wien d. 17. april 2011

Af Martin Bakkebo Pedersen

Med drømmen om en tid på 3h:30m startede jeg sidste forår med træningen til Berlin maraton i efteråret 2010. Som førstegangsløber startede jeg desværre bagerst i feltet, så det var vanskeligt at holde tempoet på 5 min/km. Regnen gjorde det ikke lettere. Jeg var derfor tilfreds med resultatet på 3:43 og besluttede at tage revanche ved nyt løb. Man giver jo ikke bare op! Jeg havde hørt en masse godt om løbet i Wien og fik ret hurtigt overtalt min hustru til at tage med mig til Wien og deltage i henholdsvis maraton og halvmaraton og samtidig besøge et par venner bosat i den østrigske hovedstad.

Fredag d. 15. april vendte vi derfor snuderne mod Wien med det Østrigsk baserede lavprisselskab Flyniki, der som eneste operatør havde plads til to på standby. Både Cimber og Austrian var fyldte, så vi var lykkelige, da vi endelig sad i flyet. Da vi kom frem, måtte vi desværre konstatere, at bagagen stadig stod i CPH. Kufferten og dermed også alt vores løbegrej var ikke nået ud til flyet pga. sent check-in (vi *skulle* vente til 20 min før afgang). Vi blev lovet, at den ville komme med næste afgang og senest lørdag morgen. Vi holdt derfor modet oppe trods manglerne.

Lørdag morgen måtte vi erkende at kufferten ikke var på vej. Den ville første ankomme søndag aften med næste Flyniki afgang – ikke den bedste service. Vi havde nu valget imellem afbud eller investering i løbetøj, sko og andet vi stod og manglede. Vi valgte den sidste løsning og brugte derfor det meste af lørdagen på at fylde garderoben inden vi tog til pasta- og kaisersmarren- party på Wien rådhus. Det blev ret hektisk og ikke den mest optimale forberedelse. Alt andet end løbetøj kunne vi heldigvis låne af vennerne, men solbriller mv. måtte vi undvære. Løbeur lånte jeg taknemmeligt af min hustru (som havde haft det på under rejsen), som så måtte løbe uden. Der vandt jeg ikke mange point

På løbsdagen søndag morgen var vi begge rimelig friske, og da starten gik begyndte jeg straks at følge pace-ballonen med 5 min/km. Uden min pulscensor som rettesnor begyndte jeg langsomt at øge tempoet og følte mig faktisk ovenpå. Intet kunne slå optimismen ud. Dette fik en brat ende ved passagen af 21 km, hvor de fleste kunne stoppe, da jeg begyndte at føle smerte rundt omkring i kroppen. De nye sko trykkede hist og her, og de nye racer-shorts betød af lånene gned mod hinanden og gav anledning til brandsår (læs: normalt løber jeg med tights, og det gør jeg også fremover!). Ved de 28 km havde jeg dog stadig et forspring på 3 min. ift. en tid på 3:30, så jeg var optimistisk trods smerter og psykologiske udfordringer. Forspringet var desværre helt væk ved 35 km, da jeg måtte holde "pause" ved vanddepot og gå et par minutter. Jeg var helt færdig og besluttede at ændre målet til bare at komme igennem hurtigere end i Berlin. Jeg fandt de sidste kræfter frem og kunne nærmest kravle i mål på 3:39, dvs. lige akkurat 4 min hurtigere end i Berlin.

Godt brugt efter løbet var der overskud til lidt refleksion - mon ikke der bliver mulighed for endnu en revanche? I så fald skal bagagen i hvert fald ikke checkes ind under evt. rejse ☺

Martin